CĂLĂTORIILE FANTASTICE ALE LUI

BILL GAZON

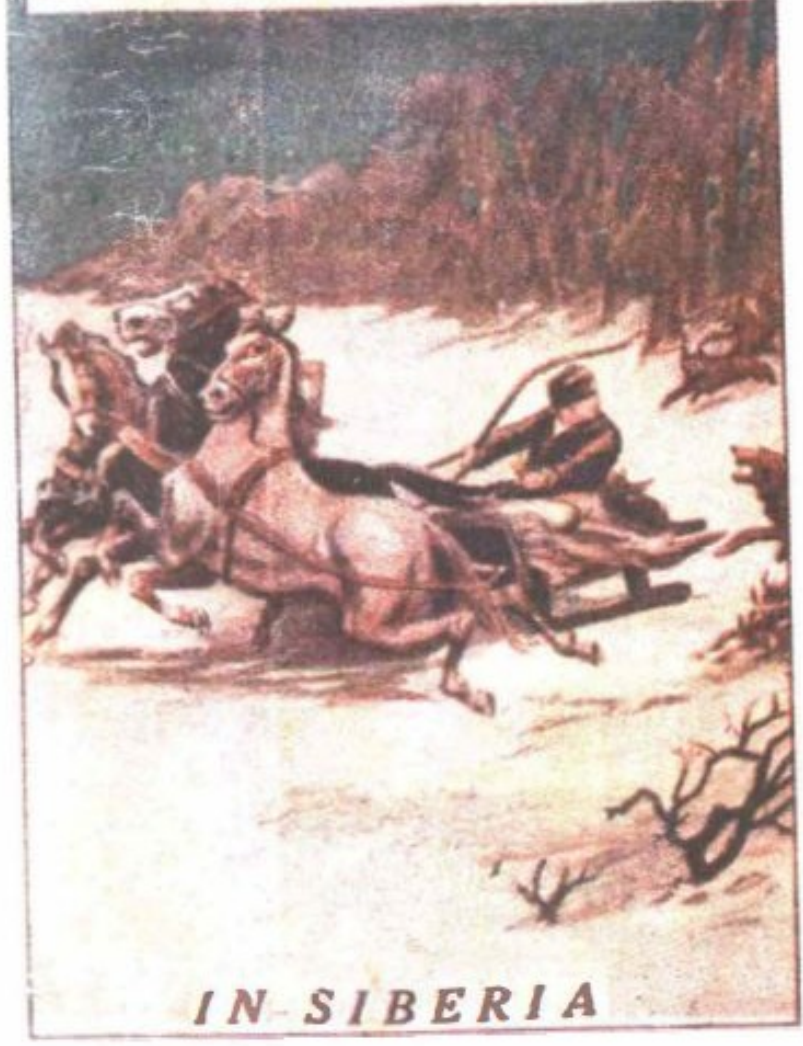

IN SIBERIA

CĂLĂTORIILE FANTASTICE ALE LUI BILL GAZON

ÎN SIBERIA

Nr. 16

— În căutarea surorii sale pierdute —

Războiul mondial, pe urma căruia sângerează încă astăzi neamurile, a distrus temelia a mii de familii, susţinătorii lor căzând pe câmpul de luptă, iar unii membri risipindu-se la toate vânturile.

Tânărul Bill Gazon şi-a pierdut şi el părintele şi bruma de avere ce o agonisise acesta. Rămas astfel singurul susţinător al familiei, se străduie să-şi clădească o existenţă nouă. În pieptu-i însă colcăie dorul de călătorii, de întreprinderi mari, de a se avânta prin ţări străine. Pe de altă parte, mamă-sa jeleşte pe fiica ei Thea, sora lui Bill Gazon, care, când nici nu împlinise bine zece ani, a fost trimisă, cu puţin înainte de izbucnirea războiului, la o familie prietenă din Moscova, spre a-şi petrece acolo vacanţa. De atunci însă, nu se mai ştie nimic de dânsa.

Lacrimile mamei sale sădesc în inima lui Bill Gazon hotărârea de a căuta pe sora-i dispărută şi, în cele din urmă, reuşi chiar s-o convingă să-l lase să plece. Trebui însă să-i făgăduiască solemn că nu se va abate niciodată de pe calea cinstei. Şi, astfel, sprijinindu-se numai pe propriile-i puteri, porni ocolul în jurul lumii. Destinul şi datoria ce şi-o luase de a găsi pe sora sa îl purtară prin ţări străine, unde avu de înfruntat nenumărate pericole. În acelaşi timp însă, cunoscu diferite categorii de oameni şi neamuri, din proprie experienţă, mult mai bine decât din cititul atâtor cărţi de călătorie.

Cititorii noştri îl vor aprecia, prinzând imediat simpatie de dânsul şi parcurgând, în tovărăşia lui,

cele mai variate primejdii, prin mijlocul ţărilor şi locuitorilor de pe toate continentele.

E fapt constatat că numai acela care e nevoit să răzbată prin înseşi forţele lui pătrunde rostul şi sufletul noroadelor, iar nu călătorul care e înarmat cu bani. Acesta nu va vedea decât partea superficială, pe când celălalt va cunoaşte miezul. Şi Bill Gazon, pornind aproape fără nicio lescaie, ci bizuindu-se numai pe munca lui, va trăi evenimente şi va trece prin emoţii, adeseori de un tragic zguduitor, ce nu sunt date omului bogat să le guste.

Să-l însoţim!

În Siberia

Capitolul 1
Scântei

Bill Gazon locuia încă în Petropavlovsk, tot aşa de nedu-merit ca la început, căci cercetările nu-l duseseră la niciun rezul-tat. O, ce amar era aceasta!

Şedea într'un fotoliu, abătut de tot şi cătând în gol.

Gazda îl privea cu atenţiune; îi părea rău de tânărul său oaspete. În dorinţa de a-l mai însenina, aduse cel mai nou obiect pe care-l cumpărase şi anume un aprat de radio cu "haut-parleur".

Această ultimă cucerire a tehnicii nu pătrunsese încă până acum în părţile de sus dela Nord.

Bill Gazon ascultă, zâmbind, jazzul, a cărui muzică nu se potrivea deloc cu mediul acela.

Deodată tresări. Jazzul încetase şi se auzi o voce în cea mai pură limbă rusească. Nu, nu se înşela de-fel!

Vocea răsuna din nou şi Bill Gazon sări în sus ce elec-trizat.

- Gazon G-a-z-o-n…Gazon ! Siberia S-i-b-e-r-i-a-!

Vocea sună la sfârşit înăbuşit, ca şi cum cineva ar fi astu-pat gura celui care vorbea.

Bill Gazon se repezi la aparat, lipindu-şi urechea de difu-zor.

Glasul însă şi dispăruse. Nu se mai auzea decât un tic-tac. Şi după aceea vorbi cineva despre “Războiul mondial şi pacea universală“.

Nu era oare ca o ironie, faţă de strigătele de ajutor? Bill Gazon se înapoiă la scaunul său.

Picioarele-i tremurau şi broboane de sudoare îi muiau fruntea. Gazda se apropiă îngrijată. Bill Gazon întrebă:

- Ai auzit vocea?

- Da, am auzit-o, dar nu pot să-mi explic.

Bill Gazon s repezi la aparat, lipindu-şi ure chea de difuzor (Vezi foaia

- Nici eu. Atâta însă ştiu precis că trebue să mă duc ime-diat în Siberia.

- În Siberia... acum? Ce, nu eşti zdravăn? Afară de asta, e mare şi unde vrei să culegi dumneata informaţiuni asupra surorii dumitale?

- Doar oi găsi eu undeva.

- E o nebunie.

- Se poate.

Bill Gazon se apropiă de fereastră şi se uită afară. Pământ-tul zăcea ca sub un linţoliu alb.

Nu se părea oare că-l chiamă moartea albă? Şi, totuşi. Trebuia să asculte de îndemn.

Poate că-l ajuta norocul să găsească din nou urma surorii sale şi, în sfârşit, şi pe ea însăşi.

Nu ţinu seamă de poveţile gazdei, ci se pregăti de drum cu o grabă febrilă.

Dacă strigătul acela de ajutor a fost trâmbiţat în toată lu-mea după rugămintaea surorii sale, era un semn că impunea ur-genţă. Şi el nu voia să vie prea târziu.

Siberia, mare de lacrimi! Siberia, sărmană ţară bogată! În pământul tău se găsesc de toate câte are omul nevoie: aur, căr-buni, minerale. Ţinuturile sale sudice aşteaptă munca agricultorului spre a-i dărui roade bogate şi totuşi nimeni nu vine să te fecundeze.

Nu departe de Jakutzk de pe Lena venea o sanie trasă de trei cai. Vizitiul , încotoşmănat în blănuri, tot îmbia animalele cu diminutive dezmierdătoare.

Era Bill Gazon, care pornise din Ochotzk în periculoasa-i călătorie de iarnă. Acum câteva zile, trecuse peste ghiaţa apei Aidan, iar după aceea rămăsese, din când în când, peste noapte prin rarele sate şi gospodării, ţinând să ajungă în Iakutzk până nu s’o pogorî noaptea.

Aceasta însă venea repede, deoarece în anotimpul iernii, ziua durează doar câteva ceasuri.

Pe de altă parte, caii erau la sfârşitul puterilor lor. Aburi ieşeau dintr’înşii şi zăpada li se lipea de potcoave.

Cu timpul, Bill Gazon trebuia să-şi dea seamă cî va ajun-ge în Iakutzk mai târziu decât ar fi dorit-o.

Şi se făcea întunerec şi cât vedeai cu ochii, nu se zărea nicio casă, nicio colibă.

Nu era tocmai o perspectivă îmbucurătoare să petreci noaptea sub cerul liber, cu caii istoviţi.

Deodată, ei începură să necheze şi-şi îndoiră goana, fără niciun imbold. Ce o fi însemnând aceasta? Cât pe aci să sboare din sanie. Întoarse capul.

Drace! În fund, în marginea pădurii, se mişcau în întu-nerec nişte licăriri de scântei, îndreptându-se spre sanie. Putu auzi desluşit şi nişte urlete.

Lupi şi încă odată lupi.

O haită mare se desprinse din pădure, venind în goană, pe aşternutul de zăpadă, cu gâtlejurile deschise.

Bill Gazon voi să spuie ceva, dar aerul de ghiaţă îi înă-buşi vocea.

Lupii îşi mirosiseră de mult prada, iar acum începuseră urmărirea.

Se încingea o cursă pe viaţă şi pe moarte.

Alergaţi, căluţii mei ! e în joc vieaţa noastră. Ajungem în curând în oraş!

Animalele n’aveau nevoie de niciun îndemn; cunoşteau pericolul şi-l observaseră cu mult înaintea stăpânului lor. Îşi pu-seră în mişcare ultimele lor forţe spre a scăpa de o moarte sigură.

Bill Gazon se uită îngrijat înapoi. Distanţa dintre el şi lupi se micşora din ce în ce.

Ridică biciul, dar îl lăsă îndată jos.

Ar fi fost o prostie să bată caii, căci ei singuri îşi încor-dau tot restul de puteri de cari mai dispuneau.

Rezista-vor până în oraş? Era o întrebare neliniştitoare.

Urletele se apropiau tot mai mult.

Bill Gazon nu economisea de loc dezmierdările cu cari îşi însufleţea caii, cari parcă vărsau foc pe nări. Potcoavele abia de atingeau pământul; sania sbura ca o săgeată.

Bill Gazon se întoarse şi zări gâtlejurile lupilor. Îi izbi cu biciul. Dar se sinchiseau ei de asta?

Le aruncă atunci pătura. Lupii se asvârliră asupra ei, o sfâşiară şi înghiţiră peticele.

Cu aceasta, cei urmăriţi câştigară o bucată de loc, dar bestiile se repeziră din nou şi, astfel, Bill Gazon sacrifică bucată cu bucată din lucrurile ce avea cu dânsul.

Căciulă, blană, păturile cailor…. Totul dispăru în gâtle-jurile lupilor. Şi goana continuă.

Capul haitei ajunsese caii şi sări în beregata celui din dreapta. Bill Gazon scoase browning-ul şi trase.

Lupul căzu, spre a fi imediat sfâşiat şi înghiţit de proprii săi tovarăşi. Alţii însă îi luară locul, încercând să sară asupra cailor.

Lupii înconjurau sania într'un cerc tot mai strâns.

Bill Gazon trase în haita urlătoare şi cu bale la gură. Browning-ul conţinea încă şapte gloanţe.

Apăsă pe trăgaciu de şapte ori şi şapte lupi se rostogoliră în zăpadă, rupţi în bucăţi de înşişi semenii lor.

Fiarele renunţară pentru câteva clipe la urmărire spre a înghiţi pe cei morţi. Caii porniră mai departe.

Sania sbura pe zăpadă. Bill Gazon privi înapoi. Lupii se băteau încă pe cadavre. O, de-ar rezista caii! Dar dacă nu?

Se cutremură la această întrebare.

Dar ce fusese asta? Calul din stânga aluneca mereu, începu să şchioapete şi rămânea în urmă, împiedecând fuga celorlalţi doi.

Va fi suferit vreo scrântitură.

Lui Bill Gazon nu-I rămânea alta decât să-l sacrifice, oricât îi părea de rău.

Şi chiar în mers, tăiă cu cuţitul chinga şi curelele de legă-tură, după care-l goni cu biciul înlături.

Calul necheză căci ştia soarta ce-l păndeşte.

Mai alergă pe lângă sanie, căutându-şi mântuirea în preajma omului. Lui Bill gazon îi se rupea inima; în ochii ani-malului se citea o dojană adresată omului.

Se poticni şi căzu.

Bill Gazon scoase imediat al doilea revolver şi-i aplică lovitura de graţie... cel puţin să nu fie sfâşiat de viu.

La spate răsunau urletele lupilor, cari se năpustiră asupra noui lor victime. Bill Gazon câştigă iarăşi piţin timp şi o nouă distanţă.

Cei doi cai rămaşi la sanie goneau din răsputeri, ştiind că-s pierduţi dacă lupii îi ajung. Şi. Totuşi, iuţeala lor slăbi.

Dăduseră tot ce putuseră da.

Bill Gazon auzi din nou lângă sanie gâfâitul lupilor şi bandiţii patrupezi săriră iarăşi asupra cailor.

Trase în grămadă, dar în curând magazia se goli şi nici că era de gândit s’o mai încarce.

Loviturile de biciu nu foloseau la nimic. Lupul, de obi-ceiu atât de laş, nu cunoaşte frica, atunci când e flămând şi e în ceată cu alţii.

O fiară se şi avântă asupra saniei, rânjindu-şi colţii. Bill Gazon îl pocni cu pumnul.

Lupul însă îl şi apucase de mânecă. De asemenea fu înhă-ţat şi din spate.

Dete drumul frânelor şi, apucând cuţitul îl implântă în botul lupului. Bestia începu să urle.

Alt lup sărise în sanie.bill Gazon îi simţi dogoarea şi văzu scântei verzi. Apoi se făcu întuneric de tot.

Capitolul 2
Ura

Bill Gazon deschise ochii şi se uită mirat în juru-i. Sta culcat pe un pat moale şi călduros, într’o odăiţă simplă, dar foarte curată.

Ce va fi însemnând aceasta şi cum de ajunsese aci?

Îşi puse o mână peste ochi şi încercă să-şi amintească.

Da, într’adevăr, fusese cu sania în preajma Iakutzk-ului, când îl atacaseră lupii. Săriseră în sanie, scântei verzi începuseră să-i joace pe dinaintea ochilor şi....

De fapt, se şi obişnuise să se deştepte în câte un loc străin. De cele mai adeseori, trezirea aceasta era începutul unei aventuri neplăcute.

Ce va urma acum? Unde se afla? La prieteni sau duş-mani?

Sări în picioare şi se îmbrăcă. Nu-i lipsea nimic din lu-cruri, afară de armele pe cari le va fi pierdutîn goana cea sălba-tecă.

Merse la uşă şi voi s-o deschidă. Era încuiată.

Bătu, dar nu se arătă nimeni. De! Era deci închis!

Se duse la fereastră. Se putea uita afară, dar nu s'o şi des-chidă.

Deoarece vedea câmpuri întinse până la marginea pă-durii, casa deci, în cazul că era în Iakutzk, se afla la marginea oraşului.

Ar fi putut sparge fereastra şi să se avânte în afară, dar ferestrele sunt în Siberia un bun preţios.

În primul rând însă, ţinea să cunoască pe amfitrion. Urma deci să aştepte.

Avea la dispoziţie un samovar şi o ceaşcă. Totul era pregătit şi se aflau alături pâine şi unt.

Necunoscutu-i amfitrion se va fi gândit deci la foamea oaspetelui său. Erau şi ţigări acolo.

De toate se îngrijise stăpânul casei.Poate că va fi încuiat numai fiindcă trebuia să plece şi ţinea ca nimeni să nu turbure somnul protejatului său.

Nu trecu mult şi cineva vârî cu băgare de seamă cheia în broască, deschizând binişor.

Un cap cu păr alb, cu faţa galbenă, sbârcită, şi nişte oche-lari mari se ivi pe crăpătură. Un japonez ! Bill Gazon pricepu pe dată unde se află.

Japonezul se speriă, văzând patul gol; îşi ascunse imediat spaima sub mască zâmbitoare şi intră.

- Cred că te-ai odihnit bine. Ai fost ieri într’o situaţie neplăcută.

— Cred că te-ai odihnit bine. Ai fost ieri într'o situaţie neplăcută. (Vezi pag. 16).

-Îţi datorez deci dumitale vieaţa? Dar unde sunt şi cu cine am cinstea? N’aş vrea să abuzez de ospitalitatea dumitale, cu atât mai mult că am o sumă de chestiuni de rezolvat.

N’are importanţă. Odaia a fost aranjată de câteva zile pentru dumneata.

- Trebuie să fie o greşeală, deoarece nici nu m’am anunţat.

- O, ba da, şi te-aş ruga să te împaci deocamdată cu încă-perea aceasta.

- Adică?

- Eşti captivul meu.

Bill Gazon sări în picioare, dar până să ajungă la Japo-nez, acesta o şi sbughise, încuiând uşa pe dinafară.

Tânărul rămase o clipă dezorientat. Iată o surpriză ciu-dată. Era închis !

Îl aşteptaseră...încă un semn de iscusinţă cu care era organizată reţeaua de spionaj a duşmanului său.

Chemarea dela radio fusese doar o momeală spre a-l depărta tot mai mult de sora sa. Şi el...căzuse ca un dobitoc în cursă!

Scrâşni din dinţi şi şezu pe marginea patului. Dar dacă duşmanii săi ţineau atâta să-l înlăture, de ce-l scăpaseră în ajun din gâtlejurile lupilor?

Era o enigmă a cărei dezlegare n’o găsea încă.

Deodată, se făcu în odaie întuneric. Se lăsaseră obloanele dela ferestre. Aşadar, îi se răpea şi această posibilitate de fugă.

Îşi aprinse o ţigară. Explozii de furie şi imputările ce şi le-ar aduce singur nu erau acum indicate.

Era nevoie să-şi păstreze capul limpede. Prin crăpăturile obloanelor pătrundea piţină lumină în odaie şi el se obişnui cu-rând cu semi-întunericul, aşa că putea distinge fiece obiect.

Se trânti în pat şi stete culcat o oră.

Nu se auzea în casă niciun sgomot. Se strecură uşurel spre uşă. Nimic! Tăcere mormântală.

Oare nu-l păzea nimeni?

Se hotărî să facă imediat o încercare. Şi, luând scaunul, se apropie de feraestră. O lovitură ! Cioburile de geam căzură, zăngănind.

Oblonul însă opuse mai multă rezistenţă. Trebui să scoată scândurile una câte una. În sfârşit, lumina zilei inundă, neîmpie-decată, odaia.

El se plecă în afară cu precauţiune.

Nu se vedea ţipenie de om. Ce va fi însemnând aceasta ? Trase cu urechea şi iar se furişă spre uşă. Nu se percepea nicio mişcare în casă. Nu mai avu răbdare să stea. Îşi strânse la iuţeală lucrurile şi se căţără afară pe fereastră.

Liber!

Ocoli cu multă băgare de seamă casa. Nimeni nu-l opri. În uşa din faţă era aninată o firmă:

Dr. KOLO WUFENG

Scrise pe ea cu un creion:

Mulţumesc pentru ospitalitate

Cum se întoarse însă, se pomeni cu o lovitură, care-l trânti la pământ.

În faţa-i răsărise ca din pământ un găligan, la a cărui naştere vor fi prezidat toate rasele din Asia.

- E foarte frig astăzi. Intră înapoi în odaie. Alrfel, ţi se trage moartea - zise el ironic.

- Se poate, dar mie mi-e cald înăuntru.

Uriaşul se aplecă, spre a ridica pe Bill Gazon şi a-l trans-porta în casă ca pe un copil.

Dar Bill atâta aştepta.

Îşi strânse repede picioarele şi, când găliganul dete să-l apuce, îl îmbrânci cu ele. Omul se tăvăli în zăpadă, dar se ridică pe dată, înjurând, gata să tabere pe adversar. Acesta însă se şi ridicase şi aştepta atacul.

Uriaşul se azvârli ca un taur asupra lui. Bill Gazon sări într'o parte şi agresorul nimeri cu ţeasta în zid.

Se împletici înapoi, gemând, dar doar spre a se năpusti din nou, în înjurături teribile, asupra protivnicului, spre a-l coto-nogi.

Se porni o luptă de box în regulă.

Billl Gazon simţi pe dată că adversarul lui avea nişte pumni ca de ciocan.

Nu se lăsă însă aşa de uşor biruit. Dacă omul îi era supe-rior ca forţă, în schimb el posedă o tehnică mai bună, precum şi iscusinţă şi rezistenţă.

Se ferea cu îndemânare de atacurile uriaşului lăsându-l să se obosească.

Îşi păstra capul limpede şi nu se avânta decât atunci când ştia precis că loviturile sale vor nimeri cu efect sigur.

Găliganul însă n'avea numai putere, ci şi tenacitate şi iz-bea în Bill Gazon ca într'o bucată de fier.

Tânărul nu putea para toate loviturile şi începu să-i vâjâie în creier.

Sări înapoi; căutând un punct slab al adversarului, izbuti să-i aplice un swing la carotidă.

Uriaşul se clătină. Bill Gazon profităde clipa aceasta, se aplecă şi o şterse. Uriaşul însă alergă după el.

Începu o goană nebună. Ocoliră de trei, patru ori casa.

Deodată, Bill Gazon se ciocni într'un colţ cu cineva şi aşa de tare, că amândoi se prăvăliră în zăpadă.

Era urmăritorul său, care se servise de o stratagemă şi-l pândise aci ca să-l prindă.

- Câine! – scrâşni acesta.
- Încântat. Mă recomand Bill Gazon!

Şi râse, deşi vedea numai scântei. De, n'avea şi el căpă-ţână tot aşa de vârtoasă ca a adversarului!

Când să se ridice, ca să preîntâmpine atacul acestuia, se împiedecă de o scândură dela oblon. Admirabil! N'ar fi putut să reziste unei noi agresiuni.

Apucă scîndura şi lovi pe uriaş în scăfârlie. Vlăjganul se poticni de zid şi căzu buştean.

- De murit nu mori tu, dar cu un guturaiu tot te alegi.

Dar, cum Bill Gazon îşi ştergea sudoarea de pe frunte, îl smuci cineva din spate. Se întoarse, scuturându-se de noul agre-sor. Era doctorul Wufeng, ai cărui ochi scăpărau de ură.

- Ce faci aci afară?
- Am... am ieşit să mă plimb puţin; mi-era cald înăuntru.

Japonezul se repezi furios asupra lui Bill Gazon; se rosto-goli însă curând în zăpadă. Bill se scutură de greaţă. Ura duşma-nului n'avea nimic omenesc într'însa.

Acesta se sculă şi se rezemă, tremurând de zid. Bill Gazon era gata să se depărteze, cînd sări,

deodată, la Japonez, ră-sucindu-i la spate mâna dreaptă.

- Stai, amice ! Cu armele de foc eu mă pricep să umblu mult mai bine ca tine şi, afară de asta, se poate să-mi şi trebu-iască.

Şi, cu toată împotrivirea violentă a Japonezului, Bill Gazon îi luă revolverul.

Era propria s armă, proapăt încărcată, după cum se con-vinse repede.

-Perfect, domnule doctor ! Spune-mi acum, te rog, unde sunt caii şi sania mea, căci nu sunt de loc dispus să-mi pierd tim-pul. Descleştează-ţi limba deci !

- N'o să ajungi departe, diavol alb. Punem noi mâna pe tine.

- Nu mă atrage de loc perspectiva asta. Dar cum e ches-tia: unde-i avutul meu? Vorbeşte, că de nu... Mai am o sumă de treabă.

- N'ai decât să cauţi.

Bill Gazon îşi dete seamă că nu va căpăta nicio infor-maţie de la Japonez. Ar fi fost să-şi strice gura de geaba, între-bându-l.

Afară de aceasta, adversarul său dintâi se putea să se tre-zească din leşin din moment în moment şi să se năpustească din nou asupra lui.

Nu era însă de fel dispus să reintre în aceeaşi luptă ine-gală.

Era gata să plece, când se răzgândi. De, cine ştie ce se mai putea aştepta dela doctor!

Îi legă, deci, mâinile cu unşal, îi ridică pe sus şi-l făcu să alunece în odaie, pe fereastra spartă.

- La revedere !

O înjurătură fu răspunsul. El nici nu se sinchisi, ci se'ndreptă spre oraş.

Pe drum însă, se opri, schiţându-şi un plan care să-i înles-nească să descopere ascunzătoarea din localitate a bandei, numai astfel fiindu-i cu putinţă să dea peste Thea, în eventualitatea că era aci.

Îşi căută, deci, un loc mai potrivit de unde să supraveghe-ze casa doctorului japonez şi nu era tocmai aşa de uşor de găsit.

Casa lui Wufeng era oarecum izolată, iar pădurea, care i-ar fi putut servi ca adăpost, se afla la o depărtare destul de mare. Totuşi trebuia să rişte.

Făcu un ocol mare şi se înapoiă la marginea pădurii, până în preajma casei şi se puse la pândă.

Putea să devie o chestie plicticoasă. Dar ce să facă? Nu exista alt mijloc.

Necăjit, se scotoci prin buzunare, în căutarea unei ţigări. Chiar că găsi una, dar vai cum se prezenta !

Se scurse ceas de ceas şi nu se ivi nimeni. Începu să în-gheţe şi aşteptă nerăbdător întunericul, când avea intenţia să se furişeze în casă.

Până atunci însă trebuia să-şi impuie răbdare. Şi tocmai asta era partea sa cea mai slabă. Dar fie ce o fi, va intra în casă, căci aici ar fi degerat şi el ţinea să trăiască spre a-şi împlini misiunea.

Târându-se pe patru labe şi servindu-se de fiecare ridi-cătură de pământ ca adăpost, se apropiă de casă.

Fereastra odăii unde stătuse el era încă deschisă. Se uită cu băgare de seamă înăuntru. Era goală.

Se căţără uşurel ca o pisică în odaie, lunecă dela fereastră spre uşă şi trase cu urechea.

Cineva tuşea în camera de alături. Nu putea fi decât doc-torul Wufeng.

Ce rău că cheia era în broască!

Îşi roti ochii prinodaie. Samovarul se afla încă pe masă. Apa din cazan era chiar caldă. O bucată de pâine se găsea în ceaşcă.

El se servi, evitând orice sgomot, gata să preîntâmpine orice pericol. Dincolo, doctorul continua să tuşească.

La un moment dat, Bill Gazon se speriă straşnic şi inima începu să-i bată de să se rupă.

Doctorul Wufeng se sculase şi umbla prin camera de colo până colo, venind chiar până la uşă.

Dacă ar deschide-o?

Nu se întâmplă însă aceasta.

Respirând uşurat, tânărul şezu pe pat. Ce bine ar fi fost să se fi putu culca, să doarmă puţin!

Nu-i era însă îngăduit, pericolul fiind prea mare. Din moment în moment putea fi surprins. Cu toate sforţările însă, pleoapele-i se închideau mereu.

Deodată tresări.

Din camera vecină venea ecou de voci cari se certau. Se furişă spre uşă şi, lipindu-şi de ea urechea, auzi glasul docto-rului, care părea să se apere.

Altă voce înjura; era probabil a vreunui curier pe care-l va fi trimis banda să se intereseze de rezultat. Bill Gazon nu înţe-legea nimic, deoarece vorbeau limba japoneză, dar era convins că se certau din cauza lui.

Stete pe gînduri. Nu mai avea niciun rost să mai asculte, ci trebuia să iasă şi să aştepte afară pe curier, spre a-l urmări, oferindu-şi acum prilejul să găsească vizuina duşmanilor săi.

Se ridică, gata să se avânte pe fereastră, când se deschise uşa şi doctorul Wufeng intră în cameră, însoţit de alt Japonez.

Se furişă spre uşă şi, lipindu-şi de ea urechea, auzi glasul doctorului, care părea să se apere. (Vezi pagina 27).

Se dete înapoi, speriat, dar şi cei doi Japonezi rămaseră puţin surprinşi, găsindu-l acolo.

El se reculese repede şi tocmai da să sară la uşă, ca să iasă pe acolo, când zări, la spatele celor doi, pe găliganul, cu ai cărui pumni însă nu voia să facă pentru a doua oară cunoştinţă.

Se îndreptă deci din nou spre fereastră. Nu-şi puse însă bine piciorul pe toc, când japonezii îşi reveniră şi se agăţară de el ca nişte scaieţi.

Două braţe îl înlănţuiră şi, după apăsarea lor, îşi dete sea-mă că l-a apucat vlăjganul.

Acesta îl ridică îna er, transportându-l ua pe un pachet neînsufleţit în odaia cealaltă.

Bill nici nu atingea cu picioarele duşumeaua, atât de sus îl ţinea servitorul.

- Iar am pus mâna pe tine! Îl zeflemisiră Japonezii.

- Dar pentru cât timp? Aici e întrebarea, - ripostă el.

- Afară e frig şi cu siguranţă ai răcit, - zise doctorul. Stai frumuşel aci. Te fac eu sănătos.

- O, mulţumesc, doctore ! mă simt foarte bine şi, de, nu ştiu dacă voiu fi vreodată înstare să achit ce-ţi datorez, - răspunse Bill Gazon.

Japonezii râseră batjocoritor. Servitorul ţinea încă sus pe tânăr.

- Bine, bine, îşi zise acesta, odată şi odată tot ai să obo-seşti şi, când ai să oboseşti, îţi vor fi slăbit forţele şi-mi va fi cu atât mai uşor să te trântesc.

Se părea însă că găliganul nu oboseşte de loc şi plutirea asta în aer nu prea era pe placul lui Bill Gazon.

Nu vrei odată să înţelegi, diavol alb, că trebuie să mi te supui? Altfel, o păţeşti rău, zise Japonezul.

N'am s'o înţeleg niciodată. Spuneţi-mi mai bine unde e sora mea şi daţi-mi-o ! Mă voiu ţine mereu scaiu de voi şi trebue, dimpotrivă, să vă daţi voi seamă că tot voiu reuşi odată s'o scap, iar de nu, ne-om răfui într'o zi de v'or merge peticele. Nici să vă îndoiţi de asta. – răspunse Bill Gazon.

- În cazul acesta, te vom lega, purtând de grijă ca să nu ne mai poţi urmări.

Cum văzu Bill Gazon că japonezii îşi iau în serios ame-ninţarea şi vor sî-l lege, socoti de cuviinţă să se libereze cât mai repede din îmbrăţişarea "drăgăstoasă" a servitorului.

Îşi încolăci picioarele pe după el, vârându-i-le în rotulă.

O opntire şi găliganul se prăvăli pe spate, lovindu-se cu capul de ceva tare; totuşi, nu dete încă drumul lui Bill Gazon.

Acesta căzu împreună cu el, venind deasupra lui. Japo-nezii se repeziră la ei, dar nu se putură apropia, căci el îi tot iz-bea cu picioarele.

Apoi cu o sforţare a tuturor puterilor, se desprinse din strânsoare. Uriaşul zăcea mut la pământ, ameţit.

Bill Gazon eara cum liber şi se putea apăra de atacurile celor doi Japonezi. Căută să se servească de perete ca acoperire şi-i respinse cu lovituri bine ţintite.

Sări după aceea la uşă, o deschise şi o sbughi.

O glastră trântită după el nu-l nimeri şi se sfărâmă de ca-drul uşii.

Bill Gazon alergă prin tindă spre uşa din faţă, afară fiind mai ferit de atacurile celor doi Japonezi şi, în orice caz, putându-se mai bine apăpra de ei ca aici. Nu nimeri însă bine uşa, că cei doi îl şi ajunseră.

- Intră înapoi în casă, doctore, că aci afară ţi se agravează gripa ! – zise Bill Gazon.

Un blestem fu răspunsul. Bill izbuti să apuce pe doctor de un braţ şi, învârtindu-l ca pe o morişcă, îl azvârli în zăpadă.

Bătrânul se sculă anevoie, scuturându-se de zăpadă şi strănutând aşa de zgomotos că Bill Gazon, cu toată seriozitatea situaţiunii sale – căci al doilea Japonez se încleştase de el – nu se putu opri să nu râdă.

Dintr'o smucire, se scutură de adversar, îi evită cu înde-mânare loviturile şi-l făcu knock-out.

Tremurând de furie, doctorul se azvârli asupra lui Bill. Acesta însă nu ştia ce să facă cu bietul bătrân.

Se aplecă repede şi, formînd un bulgăre de zăpadă ţinti pe moşneag. Ca orbit, acela închise ochii şi Bill profită de aceas-tă clipă ca să fugă. Se îndreptă spre oraş şi, după un timp, uitân-du-se înapoi, nu mai văzu picior de japonez.

Reintraseră în casă, renunţând la luptă. Îi era binevenită această hotătâre, căci şi el se simea obosit.

Capitolul3
Ţarul cel nou

Bill Gazon mergea înainte spre oraş. Deodată îl chemă cineva.

Se opri şi se uită în juru-i încleştându-şi mâna de armă. Un om care şchiopăta de piciorul stâng venea spre el şontâc-şontâc.

Era un Tătar, altfel mândru la înfăţişareş

- Ei, frăţioare, încotro? Aşteaptă puţin că te însoţesc.

- Dar ce vrei cu mine?

- Nu-ţi fie frică ! Am văzut cum i-ai aranjat pe leprele alea galbene. Eşti băiat de ispravă. Dar ce cauţi în Iakutzk?

Bill Gazon aşteptă să se apropie Tătarul şi-l măsură. Pe obrazul omului nu se citea nimic ce ar fi indicat perfidie.

Stete pe gânduri. Nu cumva acest Tătar iubitor de libertate i-ar putea da niscai informaţiuni?

- Caut pe sora mea, care, după toate probabilităţile, e ţinută aci închisă. Nu ştii de se află în localitate o femeie blondă?

- Actualmente, nu e nicio femeie străină în tot Iakutzk-ul, nici chiar ascunsă; altfel, aş şti-o eu. Dacă ai fost chemat pentru asta aici, apoi te-au tras pe sfoară.

Îmi poţi însă cel puţin spune unde mi-aş găsi sania şi caii?

- Da. Caii sunt în casa Japonezilor celora cari ci-că se ocupă aci cu studii ştiinţifice, dar în realitate au organizat o reţea de spionaj. Am impresia că bandiţii îştia insulari vor să se cuibărească aci ca în Manciuria. Ei, nu reuşesc dânşii! Va veni şi ziua răzbunării.

- Să-mi iau măcar caii şi sania.

- De geaba, amice ! Caii sunt aşa de deşelaţi că ar trece mult până să se înzdrăvenească şi, în orice caz, nu vor fi capabili de un drum lung. Hai cu mine, să-ţi dau eu alţii mai buni.

Dar n'am cu ce să ţi-i plătesc.

Tătarul făcu un gest mândru. Bill Gazon merse de acum alături de dînsul şi, în acest timp, văzu, deodată, răsărind din toate părţile, nişte Japonezi încotoşmănaţi, împresurându-l.

Privi întrebător pe Tătar. Umbla oare cu gânduri de trădare şi voia să-l predea duşmanilor?

Tătarul însă păşea mai departe, zâmbind liniştit. Scosese din buzunar o lulea de o formă ciudată, cu care se juca, fără însă a se servi de ea.

Bill Gazon îl privea mirat.

Dintr'odată, se desprinse din mulţime un individ, care veni spre Bill Gazon şi cel care-l conducea, un Japonez, care azvârli într'însul cu cuţitul.

Bill însă se trânti în zăpadă şi tocmai la timp,căci cuţitul sbură deasupra capului său.

Japonezul n'apucă să azvârle un al doilea, căci, o clipă mai târziu, lama şchiopului îi se înfipse în gâtlej.

Bill Gazon rămase peste noapte la Tătar.

A doua zi, acesta îl duse în curte, unde, se afla o sanie gata de drum, şi la care erau înhămaţi trei cai odihniţi

- Uite, amice. Sania asta e a ta. Oamenii mei vor purta de grijă ca Japonezii să nu te poată urmări trei zile şi e deajuns să câştigi distanţa asta. Nu, nu-mi mulţumi ! Chiar dacă nu ne vom mai vedea niciodată vom rămâne însă prieteni.

Bill Gazon strânse mâna şchiopului. Cine era omul acesta care poseda atâta putere ţi-i oferea prietenia sa?

- Inainte de a ne despărţi, spune-mi: cine eşti ?

- Eu sunt şarul cel nou sau, mai bine zis, noul mare-mogol. Spune alor tăi că în Asia mocneşte răscoala. Nu e prea departe ziua răzbunării. Asia se va libera de oprimarea Apusului. Chirghiuii, Calmucii, Ciunguzii, Buriaţii precum şi căpeteniile Hunhuzilor chinezi s'au unit. Pe povârnişurile dela Bogdo-Ul, în codrii din Tarm-Ol, în regiunea de mijloc Hoang-Ho şi în câmpia Kajdam-Uli răsună imnul răzbunării. În curând întreaga Asie va fi în flăcări şi se va forma o nouă împărăţie a marelui-mogol, iar eu voiu purta sceptrul. Cu bine !

Îşi strânseră încă odată mâna, după care Bill Gazon luă hăţurile şi pocni din biciu. Sania porni ca vântul pe stratul alb de zăpadă.

Da, Tătarul, acesta şchiop, cu ochii săi dominatori, va fi un nou mare-mogol, poate in al doilea Gingiskan-Temugin, sau mai bine, un Tamerlan...."cel şchiop".

Siberia , mare a lacrimilor! Siberia, sărmană ţară bogată ! Când îţi va suna deşteptarea?

*

Bill Gazon deschise ochii. Gazda îl zgâlţâia de umeri.

- Omule, ai dormit la conferinţa dela radio asupra

războiului mondial şi al păcii internaţionale şi n'ai auzit că a sosit o telegramă pentru dumneata.

Bill Gazon luă imediat depeşa şi o desfăcu. Era dela consului norvegian din Tokio:

Înapoiază-te imediat.

Bill Gazon citea şi recitea rândul acesta. Din moment ce consulul îl chema, probabil că va fi făcut vreo descoperire importantă. Trebuia deci să se zorească.

- Ia spune: de ce tot vorbeai]n somn de Siberia ? / yise gazda.

- De Siberia? O fi fost o greşeală, căci de fapt, eu am treabă în Japonia.